

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 11 - 17 martie 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Liturghia Înaintesfințitor

miercuri, 14 martie, ora 12.00

Calea Crucii

sâmbătă, 17 martie, ora 17.00

Pomenirea tuturor morților

sâmbătă, 17 martie, ora 18.00

4. Așează-te mereu pe tine la locul cel mai de jos (Lc 14, 10), și ți se va da ție cel mai de sus: căci nimic din ce stă sus nu-i lipsit de temelie jos. Sfinții cei mai mari înaintea lui Dumnezeu, în propriii lor ochi, dimpotrivă, se simt cei mai mici; și cu cât mai slăviți sunt prin har, cu atât mai smeriți sunt întru sine: n-au cum să fie plini de adevăr și de cereasca mărire cei ce râvnesc la nălucile proslăvirii deșarte; cei ce se sprijină pe Dumnezeu ca pe o temelie puternică n-au cum să se mândrească în sine. Și întrucât lui Dumnezeu ei îi aduc prinos pentru tot binele primit, nu umblă să primească proslăvire unul de la altul, ci slavă care vine de la unicul Dumnezeu, pe aceea o caută (In 5, 44); mai presus de orice, ei doresc din inimă ca, în sine și în sfinții săi, Domnul să fie lăudat: acesta e țelul spre care gândul lor, neabătut, se îndreaptă.

5. Fii, așadar, recunoscător pentru binele cel mai mic, și binele cel mai mare va veni să te răsplătească. Lucrurile ce ți se par mici să fie pentru tine cele mai mari cu putință, iar cele ce par neînsemnate să fie pentru tine cele mai alese daruri. Ținând seama cât de mare este Cel care dăruiește, nimic din ceea ce ni se dă nu poate fi neînsemnat, nimic din ceea ce ni se dă nu poate avea preț prea mic. Și chiar de ne-ar da pedepsire și pălmuire, recunoștința i se datorează, căci tot ceea ce Domnul îngăduie să ni se întâmple, spre mântuirea noastră e îngăduit să se întâmple. Iată de ce, acela care ține să nu piardă harul Domnului să știe să fie recunoscător pentru cele primite și răbdător când, dimpotrivă, cele date i se iau. Să stăruie în rugăciune, ca harul, în cele din urmă, să se reîntoarcă; să stea cu smerenie de veghe, ca darul revărsat asupra lui să nu se piardă.

Imitațiunea lui Cristos, Thomas a Kempis

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Florica Albu**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

“Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!”

(...) Vedeți cu câtă gingășie și mare compasiune i-a vorbit Isus paralizicului? “Fiule, iertate îți sunt păcatele tale.” Văzându-l așezat în patul său, i s-a adresat cu “Fiule”. Vorbea într-adevăr cu unul dintre copiii Săi care suferea și l-a pus în contact – după cum face cu noi toți – cu iubirea și puterea lui Dumnezeu. Isus ar fi putut să îi spună paralizicului: “Te-am vindecat de paralizie.” Dar nu a făcut așa. I-a spus în schimb: “Iertate îți sunt păcatele tale.” Problema cu acel om nu era paralizia, ci ceva mai adânc. Trupul și sufletul trăiesc atât de îngemănate încât boala unuia afectează pe celălalt. Tortura păcatului și a vinovăției erau cauza profundă a paraliziei omului. Așa că Isus a eliminat cauza primară: “Fiule, iertate îți sunt păcatele.” Dacă o persoană este un șofer prost, va transforma într-un morman de fier vechi orice mașină – chiar și cea mai bună. În astfel de cazuri terapia cea mai bună nu este repararea mașinii, ci reeducarea șoferului. Dacă Isus ar fi vindecat doar trupul acestui om, apăsarea păcatelor neiertate și-ar fi găsit calea sub forma unei alte boli fizice. Acest om era paralizat de vinovăție, iar paralizia fizică era doar un semn exterior al paraliziei spirituale, interioare. Păcatul este paralizatorul cel mai mare. Paralizează omul, trupul și sufletul. Isus a venit să vindece astfel de paralizii.

Venim astăzi la Isus paralizați de lipsa de sens a vieții, simțind însă că ea ar avea un sens: “Am venit ca voi să aveți viață și să o aveți din belșug.” Venim la Isus paralizați de păcat și de vinovăție; mergem de la el iertați. Venim la Isus paralizați de neliniște și frică. Plecăm împăcați – “pacea lui Dumnezeu care covârșește orice minte” (Filipeni 4,7). Venim la Isus paralizați de slăbiciunile noastre; plecăm întăriți. “Toate le pot întru Cristos, Cel care mă întărește” (Filipeni 4,13), spune Pavel. Venim la Isus paralizați de sentimentul de singurătate; plecăm după ce am găsit un Prieten care ne iubește și căruia îi pasă de noi. Venim la Isus paralizați de descurajare; plecăm cu speranță – o speranță ce este fixată în Dumnezeu, care atât de mult a iubit lumea încât pe Unicul Fiu “nu L-a cruțat, ci L-a dat morții, pentru noi toți” (Romani 8,32). Venim la Isus paralizați de scepticism și îndoială; plecăm după ce am găsit Adevărul. “Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (Ioan 14,6). Venim la Isus paralizați de tristețe; plecăm bucuroși. “Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15,11). Venim la Isus paralizați de frica morții; plecăm asigurați de viața veșnică. (...)